

iNSiGHT

2

časopis Mladých demokratů | leden - únor 2012

Achillova pata českého školství

Osobnost:

Václav Havel

Aktuálně:

Prokrastinace

Zahraničí:

Postoje k vládní krizi SR

Vzdělání:

**Budeme všichni
vysokoškoláci?**

Slovo šéfredaktora

Česká republika byla dlouhou dobu zemí, kde zaměstnavatelé poukazovali na nedostatek pracovní síly. Tento problém zde již není. Nyní se ale stále častěji objevuje problém jiný, a to problém s kvalitou uchazečů o zaměstnání. Procentuální nárůst absolventů vysokých škol a univerzit je za posledních několik desítek let obrovský, což samozřejmě zanechává v celém systému vysokoškolského studia znatelné stopy.

Kam směřuje české školství? Jak to vůbec vypadá s kvalitou českých studentů a může současný stav ovlivnit prosperitu naší země? Z průzkumů uskutečňovaných v posledních letech vyplývá, že již nyní většina společností – zejména nadnárodních – oceňuje skutečné znalosti a absolvovanou praxi uchazečů o zaměstnání více než „pouhý“ diplom dokládající ukončení vysokoškolského studia. Bez povšimnutí dále obvykle nezůstává ani případné studium v zahraničí či jazyková vybavenost absolventa. Právě ta se totiž stále větší měrou považuje za faktor odlišující úspěšné uchazeče o zaměstnání od těch méně úspěšných.

Postupně tak dochází k jevu, který je zcela běžný v zemích na západ od nás. Reálná hodnota vysokoškolského diplomu devaluje a bez „té správné praxe“ je pro čerstvého absolventa velice těžké, ne-li nemožné, získat dobře placené místo v prestižní společnosti. Nutné se tak naskytá otázka, zdali má vůbec nějaký praktický smysl studovat?

Ano, má to smysl. Když pomíneme různé legislativní požadavky na výkon některých povolání, nutno zdůraznit, že i sami zaměstnavatelé začínají pečlivě zvažovat, ze kterých vysokých škol si budou své budoucí zaměstnance vybírat. Postupně tak začíná docházet k jakémusi „roztřídění“ vysokých škol na ty, ze kterých obvykle vycházejí kvalitativně lepší absolventi, a na školy, kde studenti sice obdrží stejný titul, ale nejsou tak dobře připraveni na výkon svého povolání, a tedy jsou pro zaměstnavatele většinou méně zajímavými.

Kromě různých vysokoškolských reforem tak podstatným způsobem ovlivňují a regulují nabídku na pracovním trhu zejména sami zaměstnavatelé. Budoucí studenti vysokých škol proto nyní při výběru vhodné univerzity kladou důraz nejen na pravděpodobnost přijetí, ale mimo jiné i na kvalitu výuky. Studenti jsou tak více motivováni ke studiu na obtížnějších vysokých školách a při svém rozhodování stále častěji zohledňují i šanci na uplatnění se v oboru a možnost výrazně lepšího finančního ohodnocení.

Nezodpověděnou otázkou ale zůstává, jaký je ideální poměr mezi studiem a praxí při studiu. Doufám proto, že se z českých univerzit nestanou pouhé továrny na akademiky, kam si studenti - v rámci obědní pauzy - zajdou pro zápočet nebo na zkoušku.

Milan Sivý

šéfredaktor

Smart students quiz

1. Kde se narodil jeden z otců evropské integrace Robert Schuman (1886 -1963)?

- A. Belgie
- B. Francie
- C. Nizozemsko
- D. Lucembursko

2. Kolik žlutých hvězd v modrém poli obsahuje původní vlajka Evropského společenství?

- A. 10
- B. 12
- C. 14
- D. 16

3. V Radě EU se hlasuje kvalifikovanou většinou, kterou tvoří:

- A. 255 z 345 vážených hlasů Rady, nejméně 62% populace EU, více než 50% států
- B. 255 z 355 vážených hlasů Rady, nejméně 65% populace EU, více než 50% států
- C. 255 z 345 vážených hlasů Rady, nejméně 65% populace EU, více než 60% států
- D. 255 z 355 vážených hlasů Rady, nejméně 62% populace EU, více než 60% států

4. Která z uvedených zemí nemá euro jako oficiální měnu?

- A. Kosovo
- B. Černá hora
- C. Dánsko
- D. Slovinsko

5. Která z uvedených zemí je republikou?

- A. Belgie
- B. Nizozemsko
- C. Španělsko
- D. Portugalsko

6. Která z uvedených zemí uznala samostatnost Kosova?

- A. Sýrie
- B. Súdán
- C. Španělsko
- D. Bahrajn

7. Který z níže uvedených evropských států má jako formu vlády tzv. partitokracii?

- A. Itálie
- B. Francie
- C. Dánsko
- D. Španělsko

8. Kdy byl T. G. Masaryk poprvé zvolen československým prezidentem?

- A. 28. října 1918
- B. 1. listopadu 1918
- C. 14. listopadu 1918
- D. 28. listopadu 1918

9. Kolik je v Evropě v současné době monarchií?

- A. 4
- B. 6
- C. 8
- D. 12

10. Kolik je v současnosti v České republice statutárních měst?

- A. 21
- B. 23
- C. 25
- D. 27

11. V letech 1990 až 1992 měla ČR v rámci České a Slovenské Federativní Republiky svou vlajku, která:

- A. byla naprosto totožná s dnešní vlajkou
- B. byla odlišná a měla pouze červený pruh nahoře a bílý dole
- C. byla odlišná a měla pouze červený a bílý pruh
- D. byla odlišná a měla červený, modrý a bílý pruh

12) Co je jednoznačně pramenem českého ústavního práva?

- A. smlouvy splňující podmínky čl. 10 Ústavy
- B. podzákoné předpisy konkretizující ustanovení např. volebního zákona
- C. rozhodnutí ÚS precedentního charakteru
- D. všechny právní normy

Soutěžte o zajímavé věcné ceny! Je-li Vám 15 - 26 let pošlete nám správné odpovědi nejpozději **do 1.března 2012** na emailovou adresu insight@mladidemokrate.cz . Z těch, kteří správně odpoví, vylosujeme 15.března 2012 jednoho výherce mobilního telefonu HTC, další dva výherci získají knižní ceny.

Prokrastinace díl první

Každý z nás jistě zná ony situace, kdy se chce věnovat určité činnosti, ale její realizace vázne. Ať už se jedná o napsání důležitého dokumentu, nepříjemné administrativní práce, úklid, či cvičení, jednu věc mají všechny tyto akce společné, rádi je prokrastinujeme.

Slovo prokrastinace vzniklo z latinského spojení pro-crastinus, neboli dát zítřku. Obecně můžeme prokrastinaci definovat jako dlouhodobé odkládání důležitých akcí a jejich nahrazování akcemi méně důležitými, nebo žádnými. Prokrastinace je velmi populárním tématem dnešní doby, protože bývá jednou z hlavních příčin selhání člověka v osobním i pracovním životě.

ROZSÁHLÉ TÉMA

Téma prokrastinace je velmi rozsáhlé a nelze ho shrnout do jednoho článku, proto je tento článek prvním dílem, který se zaměří na první problém, kterým je stanovování a naplňování cílů. U otázky naplňování cílů můžeme narazit na dva problémy. Prvním z nich je, že spousta lidí v dnešní době neví, co doopravdy chce. Nelze se tomu divit, protože žijeme v době, která je naprosto bezprecedentní svojí přesyceností informacemi, produkty, službami, reklamou, apod. Dnešní doba je doba příležitostí a možností, avšak právě velký výběr variant toho, co může člověk dělat, vede k tzv. „rozhodovací paralýze“. Jinými slovy máme každodenně na výběr z tolika variant, co budeme dělat, že již samotné rozhodnutí je pro nás velmi náročnou akcí, a proto často raději nevolíme žádnou z variant a neděláme nic.

SLEDUJÍ SERIÁLY

Druhým problémem v rámci naplňování cílů je vysoká orientace lidí na přítomnost a nízká orientace na budoucnost. Jinými slovy, lidé preferují krátkodobé uspokojení před uspokojením dlouhodobým. Krásným příkladem z praxe může být situace, kdy student ví, že má druhý den zkoušku, nebo v blízké době odevzdat seminární práci, avšak na místo toho přes den sleduje seriály a po nocích bloudí mlhou alkoholu. V přítomnosti zkrátka málo cítí klíčovou roli budoucí akce a její naléhavost si začne uvědomovat až v momentě, kdy se tato akce začne blížit jeho přítomnosti, avšak v té době již nezbyvá moc času, aby danou akci splnil alespoň

v průměrné kvalitě.

OSOBNÍ VIZE

Paradox volby a slabá orientace na budoucnost jsou dva fenomény dnešní doby, které se velmi dobře kombinují. Jedinou možností, jak překonat tyto problémy, je vytvořit si určitý osobní plán a kodex. Tento plán člověku pomůže, aby si uvědomil jednak, kam chce ve svém životě směřovat a jednak mu umožní uvědomit si smysl jeho působení ve společnosti i v životě (smysl zaměstnání, smysl studia, apod.) Tento osobní plán bývá označován jako tzv. „osobní vize“. Její sepsání není nic složitějšího. Stačí si vyhradit trochu volného času, vzít si tužku a papír, a zamyslet se nad otázkami: „Čeho chci v životě dosáhnout“ a „PROČ chci těchto věcí dosáhnout“. Sepsat si své životní cíle a hodnoty vede k usnadnění volby v každé budoucí životní situaci („Nemá cenu zabývat se tím, co nezapadá do mé osobní Vize“) a zvýšení orientace na budoucnost („Včasné odevzdání seminárky mi pomůže k úspěšnému dostudování a tím pádem mi pomůže k naplnění svých životních hodnot a cílů“).

STÁLE PŘEVLÁDÁ KOMUNISMUS

Některým lidem může připadat zbytečné sepsávat si osobní vizi. Smutnou pravdou však je, že většina lidí v dnešní době dělá řadu činností, které jim nedávají smysl a tím pádem je tyto činnosti nečiní šťastnými. Činnosti, které nám nedávají smysl, děláme pouze z donucení a zpravidla za ně necítíme odpovědnost. V dobách komunismu lidé dělali zpravidla pouze to, co jim bylo nařízeno, tím pádem jim jejich akce nedávaly vnitřní smysl a necítili se za ně odpovědní. Již přes dvacet let v České republice máme demokracii, ale zdá se, že v myslech spousty lidí stále převládá komunismus, což bohužel platí i pro mladé lidi, kteří přijímají paradigma doby minulé od svých rodičů. Rozdíl dnešní doby však spočívá v tom, že demokracie

nám již neslibuje, že nás udělá šťastnými a postará se o nás, demokracie nám pouze nabízí možnost, abychom vzali svůj osud do vlastních rukou.

Zamyšlení se nad smyslem našeho života nám může dopomoci právě k tomu, abychom se zamysleli nad tím, co doopravdy chceme a začali to dělat, a abychom začali konečně cítit odpovědnost za naši budoucnost a dění kolem nás.

X Marek Vich

Interview s podnikatelem roku 2010

Začínajícího podnikatele může k neúspěchu a krachu přivést celá řada okolností. Přestože ne všechny může podnikatel ovlivnit, na řadu jiných se lze alespoň vhodně připravit. „Vybudovat skvělou firmu není věcí náhody, ale spíše kombinace usilovné práce, disciplíny a skvělé organizace.“ říká Adam Walach, Podnikatel roku 2010 a předseda představenstva společnosti WALMARK, a.s.

Co bylo dle Vašeho názoru nejdůležitějším faktorem toho, že jste se Vy a Vaši dva bratři stali podnikateli roku 2010? Proč jste se v minulých letech rozhodli nezúčastnit této ankety?

Začal bych druhou otázkou. V minulých letech jsme byli organizátory soutěže několikrát osloveni k účasti. Naše zamítavé stanovisko pramenilo z našeho přesvědčení, že nejsme ani dokonalí, ani výjimeční. Za činností a úspěchy naší společnosti stojí skvělý tým loajálních zaměstnanců, nechtěli jsme před nimi preferovat sami sebe. Zároveň musím přiznat i určité obavy z medializace, která s sebou přináší nejen pozitivita.

Nevím, co přesně bylo tím nejdůležitějším faktorem. Jak jsem měl možnost poznat zákulisí této soutěže, tak se zde klade velký důraz na aktivní zapojení podnikatele do činnosti firmy, průhlednost finančního kapitálu, dodržování etických principů podnikání, pověst a důvěryhodnost firmy u veřejnosti. Všechny tyto atributy po celou dobu našeho podnikání se snažíme naplňovat, stejně tak jako i ostatní nominovaní. My jsme jen asi měli o něco větší štěstí.

Jaké byly Vaše podnikatelské začátky? Co byste udělali jinak, kdybyste začínali podnikat nyní?

Začátek našeho podnikání byl z dnešního pohledu velmi dobrodružný. I když jsme všichni tři již měli velmi solidní zaměstnání, hned po revoluci jsme podali výpovědi a vykročili jsme do neznáma vyzbrojeni velkým odhodláním a nadšením. Věděli jsme, že je tu teď poprvé šance dělat něco samostatně a po svém. Měli jsme obrovskou chuť a vůbec jsme se nebáli, že to špatně dopadne – říkali jsme si, že přinejhorším začneme znovu. Nejdříve jsme obchodovali s různými komoditami od počítačů přes zemědělské plodiny až např. po toaletní papír. Záhy jsme si však uvědomili, že naším cílem není jen přepravovat různé zboží z místa na místo, ale také dodávat zákazníkům nějakou přidanou hodnotu. K tomu bylo zapotřebí se více vyprofilovat a začít strategicky přemýšlet a jednat. V rámci firmy jsme tedy vytvořili tři divize – nápojovou, zemědělskou a farmaceutickou.

Určitě je pár věcí, které bychom dnes udělali jinak a během rozvoje firmy jsme udělali i chyby – našťěstí tu fatální nikdy. Chybami se také člověk hodně učí – důležité je se po porážce nezломit a jít dál. Pokud jste přesvědčení, že děláte dobrou věc, tak se nikdy, nikdy nevzdávejte a usilovně se posouvejte dopředu...

Čemu připisujete největší zásluhy na tom, že se ze společnosti Walmark, která měla dle Vašich slov první kanceláře u Vaší babičky,

nyní stala firma s tržbami více než 2 mld. Kč ročně?

Věřím, že velkou zásluhu na našem úspěchu mají naši rodiče, kteří nás do života vybavili dobrým křesťanským základem a ukázali nám, jakých zásad a hodnot se máme držet. Tyto hodnoty se snažíme uplatňovat i v našem podnikání. Usilujeme o to být pro naše zákazníky seriózním partnerem.

V náročných podmínkách farmaceutického oboru jsme se dokázali prosadit stabilně vysokou kvalitou a účinností svých výrobků. Vyplatilo se nám investovat vysoké finanční prostředky do vybudování moderního farmaceutického závodu splňujícího náročná kritéria pro výrobu léků, stanovená Státním ústavem pro kontrolu léčiv. Díky tomu jsme i držiteli certifikátu GMP – správná výrobní praxe. V roce 2007 jsme dokončili výstavbu moderního distribučního centra v Českém Těšíně, odkud naše české produkty vyvážíme do více než tří desítek zemí světa. Spolupracujeme s významnými odborníky předních českých univerzit a externími laboratořemi.

Říká se, že pro úspěšné podnikání je ideální lichý počet společníků a tři jsou moc (smích). Tím chci říci, že v podnikání často dochází mezi majiteli k názorovým a jiným rozdílům, což může působit destruktivně. My máme tu výsadu, že i když jsme tři bratři, tak jsme vždy stáli pevně při sobě a táhli za jeden provaz. To, co nás stmeluje a drží pohromadě, jsou i stejné životní hodnoty. Dále také musím zmínit, že jsme měli štěstí při výběru našich kolegů, kteří pracují s vysokým nasazením a přicházejí s dobrými nápady.

Jak se Vaší branže a Vaší skupiny Walmark dotkla finanční krize, která v uplynulých letech postihla zejména Evropu a Severní Ameriku?

V oblasti střední a východní Evropy pozorujeme jistou stagnaci, někde i pokles spotřeby doplňků stravy, což přičítáme spíše psychologickým dopadům krize, které se projevují obecně ve spotřebě. Na druhé straně například v USA trh doplňků stravy neklesá. Jeden náš americký partner dokonce vyslovil domněnku, že Američané si uvědomují, že právě v době krize musí být člověk zdravý a nesmí selhat, a právě proto tam zájem o doplňky stravy neustále vzrůstá.

Ve Walmarku jsme po 17 letech nepřetržitého růstu zaznamenali v souvislosti s krizí v letech 2008 a 2009 pokles tržeb – za oba roky dohromady cca 15%. Částečně k tomuto poklesu přispěla i snaha o snižování stavu zásob napříč celým distribučním řetězcem.

Věříme, že tato etapa je definitivně minulostí a po změně struktury zahraničních dceřiných společností a nástupu oživení znovu zaznamenáváme dvouciferný růst tržeb. Rovněž pro následující roky očekáváme ziskový hospodářský výsledek a výrazné zlepšení všech důležitých ekonomických ukazatelů celé

skupiny.

Zmíněná změna struktury Walmarku v zahraničí znamenala, že se společnost rozhodla opustit ukrajinský trh. Přestože byl z hlediska poptávky perspektivní a naše strategie s ním dlouhodobě počítá, v posledních dvou letech tamní ekonomika padala způsobem, který zneumožňoval hladký chod naší tamní dceřiné společnosti. Rozhodli jsme se vnitřní potíže ukrajinské ekonomiky dále nepřenášet na hospodaření naší společnosti. Ukrajinská měna se během posledních let propadla o více než 50 procent a kurzové ztráty byly navíc umocněny druhotnou platební neschopností obchodních partnerů Walmarku. Tato situace byla navíc doprovázená velmi složitou situací na mezibankovním trhu a prakticky znemožněním čerpat jakékoliv bankovní úvěry.

Jak vnímáte podnikatelské prostředí v České republice ve srovnání s jinými zeměmi, ve kterých Vaše skupina působí? Myslíte si, že je český trh něčím specifický?

Podnikatelské prostředí v České republice je podobné jako v jiných státech regionu, kde působíme a hodnotím jej vcelku pozitivně, i když určitě jsou věci, které lze vylepšit. Co mi ale vadí, to je netransparentnost a korupce ve veřejné sféře, potažmo i politice. My našťastí nemusíme spolupracovat s veřejným sektorem, takže jsme ušetřeni rizikových situací. Máme nulovou toleranci vůči korupci a netransparentnímu jednání a některé etické meze nejsme absolutně ochotni překročit.

Co považujete za svůj osobní největší manažerský úspěch, kterého jste dosáhl?

Rozvinutí celého konceptu WALMARK z České Republiky do zahraničí a vybudování 8 fungujících poboček v regionu střední Evropy a ve Francii.

Především to ale není jen můj úspěch, ale všech lidí ve Walmarku, hlavně těch, kteří se na tom osobně podíleli. Dnes většinu obratu realizujeme v zahraničí.

Co v současné době děláte pro rozvoj své osobnosti a rozvoj obchodního myšlení? A co jste dělal, když jste s podnikáním začal?

Snažím se pracovat na sobě, bohužel ne vždy se mi to daří tak, jak bych chtěl. Hlavně se čas od času účastním zajímavých konferencí a také čtu zajímavé knihy nebo extrakty těchto knih. Také se hodně věnuji sportu – to mi přináší relaxaci a nabíjí mne to energií.

Jaká kniha Vám v životě nejvíce pomohla k Vašemu podnikatelskému úspěchu?

Nejvíce mě v životě ovlivnila kniha, která mě provází od nějaké doby, a to je Bible. Nacházím v ní inspiraci i návod jak pro svůj osobní, tak profesní život. Další mou „kultovní“ knihou je kniha Jima Collinse „Jak z dobré firmy udělat

skvělou“. Při jejím čtení jsem si uvědomil, že vybudovat skvělou firmu není věcí náhody, ale spíše kombinace usilovné práce, disciplíny a skvělé organizace. K tomu všemu je nezbytné „pozvat do autobusu správné cestující a posadit je na správná sedadla“.

Máte nějaký životní cíl?

Jako křesťan si uvědomuji, že spousta věcí v životě pomíjivých - dnešní úspěch se zítra může proměnit v porážku. Proto mým cílem je držet se hodnot, které pomíjivé nejsou. Budu rád, pokud během života budu užitečný a prospěšný lidem, na které mám nebo budu mít vliv. A také abych dobře reprezentoval hodnoty, které pokládám v životě za důležité a kterým věřím.

Jak hodnotíte úroveň vysokého školství v České republice? V čem mají podle Vás čerství absolventi českých vysokých škol největší mezery?

K tomu, abych hodnotil úroveň vysokého školství v České republice, se necítím kompetentní. Já sám jsem studoval v předrevoluční době a moje děti jsou ještě malé. Většina informací, které z této oblasti mám, pochází z médií. A ty se primárně věnují spíše té negativní stránce našeho školství.

V dnešní době mají studenti a absolventi VŠ obrovské možnosti - přístup k informacím, různé typy zahraničních stáží a podobně. Jsou mnohem cílevědomější, sebevědomější a flexibilnější, než jsme v jejich věku byli my. Bohužel v dnešní době je složité v průběhu studia najít vhodnou praxi. Často se setkáváme s absolventy, kteří mají zkrácené představy o tom, co je v pracovním procesu čeká. Jsou odborně vybaveni, nicméně neumí tyto znalosti propojit s praxí. Z mého pohledu jim chybí trpělivost a jistá dávka pokory.

X Mladí demokraté

A
D
A
M

W
A
L
A
C
H

Achillova pata českého vysokého školství

V nedávné době jsem četl knihu Konrada Liessmanna s prozaickým názvem *„Teorie nevzdělanosti“* a podtitulem *„Omyly společnosti vědění“*. Celá kniha je plná zajímavých úvah nad vzděláváním a jeho proměnami v průběhu vývoje společnosti od středověku po novověk. Nejvíce mne však zaujal následující odstavec: „Nicméně vědění jednotlivce není shodné s tím, co má kdo v hlavě. V paměti uchovávaná data jakéhokoli druhu ještě nejsou věděním. Lidé s fenomenální pamětí, schopní zapamatovat si nesčetné podrobnosti, takzvané chodící encyklopedie, lidé schopní vyloučit každou křížovku, toho ve vyšším slova smyslu moc nevědí. **„Vědění se tyto jednotlivosti a pojmy stávají teprve tehdy, když jsou vzájemně propojené podle logických a konzistentních kritérií natolik, že jsou ve smyslu plněm a přezkoumatelném vztahu.“**

Těchto několik vět mne přimělo k úvaze nad výukou jako takovou, hodnocením studentů a celkové koncepcí hodin na naší alma mater v České republice. Zároveň díky tomu, že jsem rok studoval na zahraniční univerzitě, mohu částečně srovnávat se systémem jiným a dovodit nejmarkantnější rozdíly obou koncepcí. Nesnažím se o podrobnou komparatistickou analýzu dvou výukových koncepcí, na to nemám dostatek znalostí ani zkušeností s rozmanitým počtem vysokých škol v obou zemích, jejich fungováním, vývojem i systémem výuky jako takovým. Spíše se pokouším popsat nejcitelnější rozdíly ve výuce, přípravě na zkoušky a jejich zaměření z pohledu studenta a v návaznosti na to zhodnotit, který koncept výuky je z mého pohledu užitečnější pro následnou praxi, ale i přijatelnější z pohledu studenta a jeho vlastního pocitu.

Množství informací a jejich zdrojů v informační společnosti je téměř nekonečné, jde doslova o záplavu informačního znečištění, které jsme nuceni denně čelit. Je jednoznačně patrné, že není v možnostech jednotlivce obsáhnout celý systém soudobého vzdělání ve všech odvětvích. Ani z pohledu jednotlivých oborů se situace nezdá o mnoho jednodušší. Vezměme si například obory právo, informační technologie, politiky nebo medicínu. Dynamika vývoje poznání v těchto oborech je natolik rychlá, že se blíží informační lavině, která má tendenci člověka zcela pohltnout. Není-li v lidských silách obsáhnout na vysoké úrovni ani vlastní obor v jeho komplexnosti, je jediným východiskem specializace. Ta se však často děje až na úrovni magisterských programů, nebo dokonce až s nástupem do zaměstnání.

Právě zde vidím první úkol vysokých škol, který

v českém systému není zcela pochopen a proveden do praxe. Vysoká škola by studenta měla především chránit před zahlcením nepotřebnými nebo příliš detailními informacemi. Měla by spíše studenty učit informace rychle a správně vyhledávat, vyhodnocovat, zpracovávat a především pak propojovat si je do vzájemných souvislostí. Jen pochopení základních principů a fungování vztahů uvnitř každého systému může vést k dobrému pochopení látky a následně ke správné aplikaci.

Důraz by neměl být kladen na encyklopedické memorování obrovského množství faktů bez jejich vzájemných logických vazeb. Naopak právě jejich provázanost, praktická aplikace a porozumění problematickým oblastem by se měly stát jádrem výuky. Na své fakultě jsem se nejednou setkal s předčítáním knih nejen na přednáškách, ale dokonce i během seminární výuky. Ve snaze pokrýt co největší okruh problémů se opomíjely vzájemné vztahy a zákonitosti oboru, hloubka a logika musely ustoupit šířce a nepřehlednému množství informací. Na druhou stranu má zahraniční zkušenost s výukou je zcela opačná. Učitelé se zde snaží během hodin vysvětlit základní vztahy a problémy každého tématu, přičemž významnou roli v systému výuky hrají samotní studenti.

Student není zasypán proudem informací ze strany učitele s cílem ve vymezeném čase projít povrchně co největší rozsah látky. Naopak, student sám hraje aktivní roli při tvorbě obsahu hodiny, ať již svým pohledem na danou problematiku, utvořením na základě předchozích zkušeností a načtené literatury předepsané pro domácí přípravu, otázkami k probírané látce nebo výměnou názorů s ostatními studenty formou otevřených diskuzí lechce usměrňované ze strany učitele. Tato koncepce nutně předpokládá určitou míru kooperace a připravenosti studentů. Odměnou za ni je pak nejen jejich aktivní participace na průběhu a obsahu výuky, ale především snazší zapamatování probírané látky a ruku v ruce s tím i lepší pocit z vlastní aktivní role při výuce.

Ikdyž porovnávám studium podle vlastních zkušeností i referencí kolegů a kamarádů z rozličných vysokých škol v České republice, hlavní rozdíly se zdají být nasnadě. Na domácí vysoké škole student během studia mnohem méně soustavně čte - především články ze zahraničních odborných časopisů chybí v doporučené či povinné literatuře často zcela, v menší míře se aktivně podílí na tvorbě a koncepcí výuky. Z mého pohledu však nejmarkantnější rozdíl spočívá v tom, že student velmi málo píše seminární práce,

komentáře, články nebo vlastní postřehy a názory k probírané látce. Nedovolují si tvrdit, že je tomu tak v našich luzích a hájích od Aše po Ostravu, spíše se domnívám, že výše popsaný stav odpovídá obecnému trendu a dosavadní koncepci výuky.

Pokud jde o systém zkoušení, který považuji z pohledu koncepce studia za klíčovou záležitost, preferuji opět spíše model, s nímž jsem se setkal na zahraničním institutu. Ačkoli tamní studenti nedostanou více než několik modelových otázek, mají na základě průběhu výuky poměrně přesnou představu o podobě zkoušky. Nemusí svůj čas a energii při přípravě na zkoušky věnovat učení oddělených desítek či dokonce stovek otázek, a mohou se tudíž koncentrovat na hlubší porozumění principů a vzájemným vztahům uvnitř probírané látky. Následně pak flexibilně probíranou látku aplikují v konkrétních příkladech. Většina zkoušek je postavena na praktickém použití nabytých vědomostí v modelových případech, nejde tedy o umělé separované otázky, které nepřímo nutí studenty kouskovat materii na části a nezabývat se komplexností a hlubším porozuměním.

Hlavní výhody popisovaného belgického systému spatřuji v tom, že student je aktivním tvůrcem výuky, demokraticky se od něj vyžaduje vyšší míra přípravy a zapojení do hodin, na druhou stranu je odměněn diametrálně odlišným postavením ve výuce a vztahu student - vyučující. Není již pouhým recipientem informace, je jejím spolutvůrcem, partnerem v diskusi, bez jehož spoluúčasti by výuka nebyla tak kvalitní a dynamická. Má pocit vyšší odpovědnosti za kvalitu výuky, vyšší motivaci k přípravě i dalšímu vzdělávání. Nemůže se vymlouvat na nepřipravenost učitele nebo nudné přednášky, je součástí systému a aktivním hráčem, nikoli pouze vnějším pozorovatelem a zapisovatelem. Pokud se mu následně nedaří a má pocit špatného uplatnění, prostě se učil buď málo, nebo pomalu, nebo něco, co se nehodí.

X Standa Polena

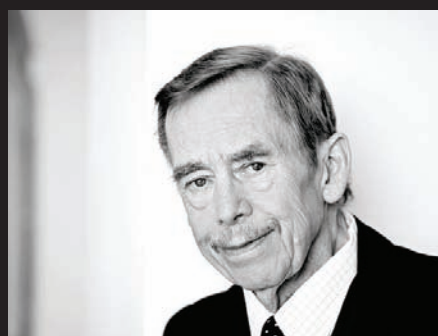

Václav Havel

V neděli 18. prosince 2011 zemřel Václav Havel, dramatik, disident, poslední prezident Československa a zároveň první prezident samostatné České republiky.

ŽIVOTOPIS

Václav Havel se narodil 5. října 1936 ve známé podnikatelsko - intelektuální rodině. Studium na výběrové internátní škole v Poděbradech musel kvůli svému původu a politickým poměrům přerušit a v roce 1951 nastoupil do učení na chemického laboranta. Vzdělání si doplňoval ve večerním gymnáziu, jenž absolvoval roku 1954.

Když Václava Havla nepřijali na AMU a opustil po dvou letech ČVUT, musel nastoupit dvouletou vojenskou službu, během níž se ještě neúspěšně pokusil o přijetí na DAMU. Po návratu do civilu nastoupil do Divadla ABC, později pracoval v divadle Na zábradlí, začal psát divadelní hry a publikovat. Jedna z jeho nejznámějších her „Zahradní slavnost“ byla uvedena v divadle Na zábradlí v roce 1963. Následujícího roku si vzal po osmileté známosti svou první ženu Olgu Šplíchalovou.

V době tzv. „uvolňování“ až do roku 1968 absolvoval několik zahraničních cest na Západ, kde vystupoval na univerzitách. Po návratu se jej pokusila pro spolupráci získat StB domnívající se, že bude kritikem Západu a tamních poměrů. Příslušníci StB neuspěli a později museli Havla dokonce překvalifikovat na nepřátelskou osobu. V červnu 1969 se zúčastnil politického mítinku označeného za provokaci pravicových živlů, což se stalo na téměř 20 let jeho posledním veřejným vystoupením, na podzim téhož roku byl obviněn z trestného činu přípravy podvracení republiky.

V dubnu 1975 zaslal Václav Havel otevřený dopis tehdejšímu prezidentu Gustavu Husákovi, v němž jej obvinil z politického marasmu a zastrašování názorů lidí pomocí systému existenčního nátlaku. Dopis se vrátil s odůvodněním, že pokud jej autor poskytl i zahraničním médiím, nestojí o opravdový dialog. Několik měsíců nato se Havel postavil za divadelníky vyslýchané režimem kvůli uvedení představení jeho adaptace Žebrácké opery. Ochotníků, hrozícím vyhazov z práce a škol, se u výsledků nejen zastal a pohrozil režimu nechvalnou publicitou na Západě, ale oficiálně oznámil StB do jednoho z protokolů vstup do disentu. Nejznámější iniciativou českého disentu bylo

publikování Charty 77 v lednu 1977, jejíž byl Václav Havel hlavním spoluautorem a jedním z jejích tří prvních mluvčích. Text Charty vyzval československou vládu k dodržování závazků, ke kterým se podpisem Helsinských dohod zavázala. V lednu 1978 byl zadržen, odsouzen.

Téhož roku napsal svou slavnou esej „Moc bezmocných“. V roce 1979 spoluzaložil Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Znovu byl zadržen v květnu 1979 a byla mu nabídnuta emigrace, kterou odmítl a dostal 4,5 let vězení. Zatímco co jiní představitelé disentu emigrovali, Havel se rozhodl obětovat část svého života za mířemi. Po propuštění se z něj stal hrdindisentu. Další zadržení přišlo v únoru 1989, již v květnu téhož roku byl propuštěn a stal se iniciátorem petice „Několik vět“. Zatčen byl opět v říjnu 1989. O několik týdnů později v listopadu 1989 se z Václava Havla stává vůdčí osobnost Občanského fóra. 29. prosince 1989 byl komunisty ovládaným Federálním shromážděním jednohlasně zvolen prezidentem Československé republiky. S rozdělením Československa nesouhlasil a v červenci 1992 rezignoval. V lednu 1993 byl zvolen prezidentem samostatné České republiky a o pět let později opětovně. V lednu 1996 zemřela jeho první žena Olga a o necelý rok později si vzal Dagmar Veškrnovou. Téhož roku se u prezidenta objevily první vážné zdravotní komplikace a bojoval o život. Svůj úřad opustil 2. února 2003. Po skončení prezidentského mandátu napsal a v roce 2009 i zrežiroval film Odcházení. Zemřel 18. prosince 2011 na svém milovaném Hrádku.

KOMENTÁŘ

Václav Havel byl autorem nejen mnoha ceněných a světově uznávaných dramát a esejů, ale též velkým humanistou, idealistou, filozofem a politikem. Svůj boj o demokracii proti komunistickému režimu nevzdával a zarputile s režimem bojoval i přes své podlomené zdraví a možnost vykoupit pobyt ve vězení emigrací do svobodného světa, který tolik obdivoval, kde se inspiroval a měl mnoho přátel. Václav Havel chtěl, aby i Československo do svobodného světa a jeho organizací patřilo a své ideály dokázal nakonec zrealizovat. Z nepřítele režimu se stal během několika týdnů prezidentem a spoluvůdcem nového demokratického uspořádání. Od řady politiků se lišil svou upřímností, skromností, otevřeností a vstřícností.

Nemusíme třeba souhlasit s některými jeho myšlenkami, jako například s nepolitickou politikou či s kritikou politického stranictví, které Václav Havel razil, avšak musíme mu být všichni vděční za jeho vytrvalé odhodlání a odvahu se kterou s komunistickým aparátem bojoval. Svůj vztah ke svobodě vyjádřil ve svém rozhlasovém projevu 8. května 1994 „Myslím, že naše moderní historie nám nabízí dost důkazů toho, že svoboda není dar, za který bojují a který pak rozdávají jen mocní tohoto světa, ale že ji může

získat či ubránit jen ten, kdo sám pro její získání či obranu něco dělá.“

Václavu Havlovi vděčí Česká republika za mnohé. Převedel nás poklidně od totality k demokracii. V demokratickém světě se postaral o dobré jméno naší země. Stal se celosvětovým symbolem boje za svobodu. Byl nejznámějším a ve světě nejuznávanějším Čechem, jenž otvíral naší malé zemi dveře. Je hrdinou Sametové revoluce, kterou by se jistě rádi disidenti v nedemokratických zemích inspirovali. V zahraničí byl často oceňován, zatímco doma nedoceňován. Teprve jeho nečekané úmrtí jako by v Čechách probudilo zájem a dalo mu tolik zaslužený obdiv. Tisíce mladých lidí, z nichž mnoho ani komunismus nezažilo, mu zapálením svíčky nebo pokloněním u jeho rakve vzdaly svůj obdiv a díky za to, že dnes mohou žít ve svobodném státě.

Na konci mandátu ve svém rozloučení s občany 2. února 2003 prezident Václav Havel řekl: „Dobré i chybné kroky, které jsem ve své funkci za tu dlouhou dobu udělal, nechť posoudí jiní, posuďte je vy, jistě se nad nimi zamyslí někdy i historikové. Dnes bych rád ze srdce poděkoval vám všem, kteří jste mi důvěřovali, sympatizovali se mnou nebo mne tak či onak podporovali. Bez vaší chápaté náklonnosti bych býval nemohl svou funkci zastávat snad ani pár vteřin. Všem které jsem tak či onak zklamal, kteří nesouhlasili s mými činy nebo kterým jsem byl prostě jen protivný, se upřímně omlouvám a věřím, že mi odpustí.“ I my děkujeme Vám, pane prezidente.

X Jiří Klindera
předseda Mladých demokratů

Já a Iveta Radičová

Předem upozorňuji, že se bude jednat o zcela subjektivní článek protkaný emocemi a nemístnými poznámkami, přesto si myslím, že naší diskusi prospěje...

Začnu obšírněji. Pocházím z Humenného, z dálného slovenského východu, kde se popularita Roberta Fica dotýká hvězd a nezná mezí. Vyrůstal jsem v prostředí, kde můj dědeček, přesvědčený mečiarista, hustil do svého vnuka, malého chlapce, zaručené pravdy o spravedlivé levici, obhájkyň dělnické třídy, která je ve fatálním střetu s pravicovou asociální politikou Mikuláše Dzurindy. Každý večer v hospodě poslouchal malý chlapec výkvět slovenské politologie - tzv. „hospodské školy“. Jelikož zájem o politiku byl v jeho případě geneticky daný, zanedlouho začali chlapi z vesnice říkat „malý Robert Fico“. Lichotilo mi to.

Malý chlapec však brzy vyrostl.

Když jsem se přestěhoval do ČR, zájem o politiku vzal za své. Nastalo dlouhé období hibernace, kdy mé pocity stále ovlivňovaly mečiaristicko – ficoidní myšlenky. Na politiku jsem nadával stejně jako mé okolí, které již dávno rezignovalo na ideály nebo prostý zájem o politiku. Ale rok 2009 se blížil a vůbec jsem netušil, jak to se mnou - tak říkajíc - „zACLoumá“. Se svým otcem jsem vedl vzrušené polemiky na téma pravice versus levice. Otec, ortodoxní pravičák s obratnými argumenty, versus syn, bez argumentů, opakující stejně bezobsažné fráze o bezbřehé liberalizaci, deregulaci, asociálnosti a nenáviděné privatizaci. Div, že jsem nezačal oslavovat Huga, Fidela nebo Kima.

V roce 2009 na slovenské politické scéně výrazně vystoupila Iveta Radičová. Pamatoval jsem si ji jako profesorku sociologie z dob, kdy byla na pár měsíců ministryní práce, sociálních věcí a rodiny. Byla mi sympatická, mnohem sympatičtější než Ivan Gašparovič. Její program se mi velmi zamlouval, její vystupování bylo někdy příliš suché, ale vždy s příchutí civilnosti a laskavosti. Ano, po stránce emocionální dokáže Iveta Radičová zapůsobit skutečně dobře. Možná právě tato vlastnost chybí Ficovi k tomu, aby dosahoval ve volbách pravidelně 60%.

Držel jsem jí palce, věřil jsem, že se „starý ujo“ odebere na odpočinek, že bude hrát na fujaru, jezdit v drahých automobilech a besedovat o korelaci mezi nicneděláním a nekonečnou popularitou. Prezidentské volby 2009 mne přivedly k hlubšímu zájmu o slovenskou i českou politiku. Mnohé věci jsem začal vnímat úplně jinak, pravice najednou nebyla nelidská a asociální stvůra, levice najednou přestala být

válečníci proti sociálním nespravedlnostem. Agresivní politika Roberta Fica se mi začala hnusit, a čím více se mi jeho způsoby zajídaly, tím více jsem začal tíhnout k nové mluvčí slovenské pravici, k Ivetě Radičové.

Nevyhrála. Cítil jsem to jako křivdu, ale dnes se už jen usmívám, když si vzpomenu, jak jsem celou noc sledoval volební výsledky. Jedno bylo jisté, politika se stala mým koníčkem, mým zájmem. Začal jsem se v tomto směru vzdělávat. Prostudoval jsem mnoho dokumentů, od ústav obou zemí počínaje, až po novodobou politickou historii konče. Ano, došlo k zrození „politikofila“.

Příběh Ivety Radičové však byl v podstatě na začátku. Hlasování za kolegyni, vzdání se mandátu, rychlý ústup z klání o lídra strany, to vše lze považovat za látku pro celovečerní film „Vzestupy a pády Ivety Radičové“.

Postupem času jsem začal vnímat i některé její chyby, a to například přehnanou emocionalitu nebo poměrně rychlé a časté změny názorů. Iveta Radičová není dokonalá, to víme všichni. Přesto mne stále něčím přitahovala. V politickém slova smyslu. Věřil jsem jí, čekal jsem na každé její slovo, na každý její výrok, analýzu a zhodnocení situace. Ona však po svém odchodu z parlamentu navlékla neviditelný plášť Harryho Pottera a jednoduše nebyla slyšet. Byl to účel nebo opravdu uvažovala o svém konci v politice? Mikuláš Dzurinda dal přece jasně najevo, že se ještě cítí být lídrem strany, která už přežívala jen na svém reformním étosu.

Parlamentní volby se blížily a Robert Fico se rozhodl zničit opozici – jeho mistrovský tah by mu jinak byl zcela jistě vyšel, o tom nepochybují, ale historie moc dobře zná slovíčko „kdyby“. Pan Dzurinda se ukázal jako obratný stratég a zanedlouho se Iveta Radičová stala lídrem strany. Nevěřil jsem, že SDKÚ-DS zvolí Radičovou ve svých primárkách za volebního lídra, ale opak se stal pravdou. Opět jsem sledoval volby celou noc, opět jsem nervózně propočítával procenta na mandáty a potom mandáty pravice. Když bylo jasné, že pravice porazila Fica, byl jsem v sedmém nebi. Iveta Radičová premiérkou! Fico do propadlístě dějin!

Vláda Ivety Radičové mne však zklamala. Zklamal mne Dzurinda a jeho neuvěřitelná schopnost sedět na své židli (že by mocenské lepidlo?), zklamal mne Matovič a jeho poblouzněný idealismus, zklamala mne i

Radičová a její někdy zbytečné vměšování do plánů ministrů... Přesto jsem ale dal její exekutivě šanci.

A dnes? Konec. Slovenská pravice ukázala svoji destruktivní vlastnost v plné nahotě. Virtuální strana SaS si neuvědomila politickou pravdu – kompromis je jediným řešením a menšina se holt podřizuje většině, i když má jiný názor. Vláda padla. Iveta Radičová skončila. Bezpochyby mají všechny čtyři strany svůj podíl na pádu vlády. Ukázalo se, že model premiérka a místopředsedkyně strany se neosvědčil. Moc zřejmě stále třímá Mikuláš Dzurinda.

Přesto všechno sny středových a pravicových voličů dokázal zničit především Richard Sulík. Ukázal, že neumí být státníkem. Premiérka nabízela kompromis, při kterém by neztratil tvář. Namísto toho si vybral mučednickou smrt pro sebe i pro celou SaS. Možná získá nějaké voliče, možná se dostane do parlamentu, ale většina pravicových voličů určitě liberálům nezapomene, že vláda padla hlavně díky jejich obdivuhodné - i politicky nemyslitelné - tvrdohlavosti.

Nechci říkat, že pádem vlády Ivety Radičové dojde k apokalypse, ale všichni moc dobře víme, že za současné situace byla Iveta Radičová - ať už ji nazýváme premiérkou, sedmou stranou koalice nebo pouhou stylizovanou mluvčí a loutkou - jediným, kdo mohl slovenské pravici pomoci. A že ta nutnou pomoc potřebuje, to víme rovněž.

X Filip Dembický

Bude každý z nás vysokoškolák?

Maturanti, kteří tento rok jako první absolvovali státní maturitu, už za sebou většinou mají i přijímací zkoušky na vysoké školy v České republice i v zahraničí. Mnozí jejich starší spolužáci a učitelé jsou proto plni očekávání, jak si tento ročník poradí s vysokoškolským studiem. Většina českých vysokých škol totiž opět snížila své nároky na uchazeče o studium.

Někteří maturanti, kteří v loňském roce jako první absolvovali státní maturitu, už za sebou mají téměř celý první semestr vysoké školy v České republice nebo v zahraničí. Mnozí jejich starší spolužáci a učitelé jsou proto plni očekávání, jak si tento ročník poradí s vysokoškolským studiem. Většina českých vysokých škol totiž opět snížila své nároky na uchazeče o studium. Mezi jinými lze uvést například Národohospodářskou fakultu Vysoké školy ekonomické v Praze, která snížila oproti minulému roku své nároky o 3 body z celkového počtu 100 bodů (tj. hranice 80 bodů, které musel uchazeč minulý rok získat k úspěšnému absolvování přijímacích zkoušek, byla pro letošní rok snížena na 77 bodů). Obdobně je na tom i Univerzita Karlova v Praze. Její Právnická fakulta snížila své nároky na uchazeče dokonce o téměř 9 bodů z celkových 230¹ a Fakulta tělesné výchovy a sportu se pro nízkou úspěšnost talentových přijímacích zkoušek rozhodla přijímací test úplně zrušit. Toto srovnání s loňskými „přijímačkami“ asi nikoho nepotěší. Jsou tedy letošní maturanti v porovnání s jejich o rok staršími spolužáky opravdu o tolik hloupější?

Ač mnoho lidí tento názor nemusí sdílet, je téměř jisté, že současný ročník je stejně chytrý jako ty předchozí. Inteligentních a vzdělaných mladých

lidí ve věku maturantů (tj. cca 18 až 19 let) totiž najdeme letos stejné procento jako v letech předchozích. Dlouhodobým problémem ale zůstává, že celkový počet dětí stále klesá. A to se promítá i do vzdělání. Protože namísto toho, aby české školství reagovalo na stále nižší počet studentů tím, že sníží i počet škol, otevírají se v České republice stále další nové školy. To přirozeně vede k tomu, že je na školách (nejvíce se to týká gymnázií a vysokých škol) nadbytek volných míst, které školy nedokáží naplnit, aniž by snížily své nároky na studenty. Jako příklad lze uvést české soukromé vysoké školy, které se více či méně zoufale snaží naplnit svou kapacitu vypisováním mimořádných termínů přijímacích řízení i v září.

Důsledkem klesajícího počtu potenciálních studentů je tedy nutné zvyšování procenta vysokoškoláků v rámci jednotlivých ročníků a s tím související devalvace hodnoty univerzitního vzdělání. Vysokoškolský titul totiž dříve zajišťoval svému nositeli jistou společenskou prestiž, přičemž společnost od takového člověka očekávala určitou úroveň vystupování a jisté znalosti. V současné době se však daří stále větší části populace akademický titul získat, což v praxi vede k tomu, že tento titul dnes znamená již velice málo.

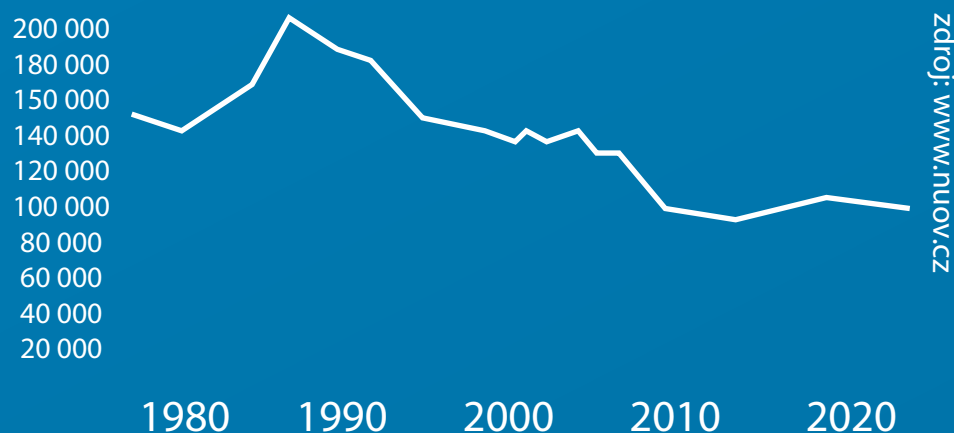
Domnívám se, že dokud bude rozpočet škol navázán na počet studentů, bude jakýkoliv pokus o řešení tohoto problému zbytečný. Jisté zlepšení situace by mohla přinést například koncepční změna v systému vydávání licencí pro vysoké školy. Trvání licence a výše rozpočtu na příspěvky by v budoucnu měly kopírovat populační křivku. Je ale téměř jisté, že z dlouhodobého hlediska je změna stávajícího systému více než nutná. Vysokoškolské vzdělání by se tak opět mohlo stát otázkou prestiže ...

X Martin Richter
Top tým

Pozn: 1) K tomu je ale objektivně nutno dodat, že určitý vliv na toto snížení mohou mít i dva oddily věnované obecným studijním předpokladům, které byly nově přidány do přijímacího testu.

Odhadovaný vývoj počtu osob ve věku 15 let v České republice (údaje za období od 1.1. 1980 do 31.12. 2025 jsou uváděny vždy k 31. 12. daného kalendářního roku)

Olympiáda lidských práv České republiky

Olympiáda lidských práv (OLP) je projekt středoškolské soutěže zaměřené na lidsko-právní problematiku. Hlavním cílem pořadatelů je podnítit zájem mladých lidí o otázky spojené s lidskými právy, povzbudit je k aktivní participaci v oblasti ochrany lidských práv a zároveň ukázat, jak praktickou a pragmatickou kategorií lidská práva jsou.

Celá soutěž je pořádána občanským sdružením Leges Humanae ve spolupráci s Mladými demokraty a dalšími neziskovými organizacemi. Záštitu nad projektem převzalo hned několik osobností, jejichž činnost je úzce spojena s dodržováním lidských práv, nebo jsou jako bojovníci za lidská práva širokou veřejností uznáváni. Mezi ně bezesporu patří kníže Karel Schwarzenberg, který je znám

nejen jako současný ministr zahraničních věcí, ale zároveň jako bývalý předseda Mezinárodní helsinské federace pro lidská práva, dále lze uvést například propagátora lidských práv a odpůrce všech forem extremismu a diskriminace – senátora Jaromíra Štětínu. Olympiáda lidských práv získala rovněž záštitu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, ministra školství Josefa Dobeše nebo předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslavy Němcové. Právě tyto významné osobnosti českého společenského života zasednou v celostátním kole olympiády do odborné poroty a určí celkové pořadí soutěžících.

CÍL OLYMPIÁDY

Cílem OLP je především rozvoj schopnosti prezentace, komunikace a kritického myšlení u studentů středních škol. Studenty chceme motivovat k zamyšlení nad aktuální lidsko-právní tematikou, seznámit je se smyslem, obsahem a vývojem lidských práv a ukázat jim praktický význam dodržování lidských práv a svobod. Během soutěže účastníky konfrontujeme s názory dalších soutěžících i odborníků z dané oblasti a interaktivní cestou podnítíme jejich další zájem o danou oblast. Považujeme to za prostředek k dosažení vyšší míry participace mladých lidí na společenském životě, který v konečném důsledku vede k rozvoji občanské společnosti v České republice jako takové.

propracovaný program, který jim umožní poznat významné osobnosti společenského života, nové kamarády z řad studentů, cestovat i společně sportovat.

PŘÍNOS PRO STUDENTY

OLP je dvou úrovněv soutěž, která probíhá v kole školním a celostátním. Pro čtyřicet dva soutěžících, kteří postoupí až do velkého finále, jsou připraveny hodnotné ceny, například poukazy na jazykové kurzy a studijní materiály související s oblastí lidských práv ale i tablet nebo mobilní telefony. Celý projekt je koncipován nejen na bázi pracovní, ale i relaxační. Pro studenty bude připraven propracovaný program, který jim umožní poznat významné osobnosti společenského života, nové kamarády z řad studentů, cestovat i společně sportovat.

Věříme, že Vás náš projekt zaujal. Pokud jej sledujete zajímavým do té míry, že máte chuť se podílet na jeho realizaci, neváhejte nás kontaktovat. Velmi rádi přivítáme nové členy do našeho týmu, který OLP organizuje. Další informace o Olympiádě lidských práv naleznete na webové stránce www.olpccr.cz.

X Standa Polena
manažer projektu OLP

MLADÍ DEMOKRATÉ

V následujících řádcích bychom Vám rádi představili naši činnost a seznámili Vás s aktivitami do nichž se můžete zapojit.

V prvé řadě je třeba podotknout, že se nejedná o výhradně politicky orientovaný spolek! Jsme spíše partou lidí, kteří sdílejí podobné hodnoty a postoje, chtějí se vzdělávat a efektivně využívat volný čas. Chceme se podílet na směřování politiky a podporovat zájem a participaci svých vrstevníků na správě věcí veřejných. Zastáváme názor, že právě naše generace má být hnacím motorem vývoje občanské společnosti a udávat impulsy k jejím změnám. Nechceme být odevzdanými pozorovateli nebo v horším případě pouze lamentovat nad stavem společnosti a politiky.

Působení našeho sdružení pokrývá široký okruh činností od politického charakteru, přes vzdělávací a publikační aktivity až po akce kulturní a sportovní. Naším cílem je sdružovat mladé lidi s chutí na sobě pracovat, zapojit je do našich projektů a poskytnout jim tak prostor a podněty k dalšímu rozvoji. Možnost spolupráce v týmu podobně smýšlejících vrstevníků považujeme za optimální formu využití volného času.

Snažíme se vzbudit zájem o účast především mladých voličů na společenském životě, přinejmenším pravidelně vyjadřovat vlastní názor na směřování společenského dění prostřednictvím volebních hlasů. Organizujeme semináře, konference a diskuse s politiky, právníky, historiky, ekonomy na aktuální společenské témata.

Pro členy a příznivce pořádáme sportovní turnaje a výlety. Tradici mají bowlingové, squashové a šachové turnaje. Další možnosti z pestré nabídky jsou cyklistické výlety nebo promítání filmů odrážejících společensky palčivé problémy či historické události. Velmi oblíbené jsou pravidelné výlety do moravských sklípků. Na programu bývají řízené degustace vín, seznámení se s procesem výroby vína, výlety po okolí, sportovní a kulturní aktivity. V neposlední řadě nutno zmínit každoroční Letní setkání, která jsou spojena s poznáváním zajímavých měst ČR. Krom členů a příznivců se účastní hosté z řad politiků, právníků, ekonomů.

a **Jaromír Štětina**
senátor Parlamentu ČR

Vás zvou na konferenci

pořádanou pro připomenutí zločinů komunismu

Gulag a jeho dědictví

promítání filmu

The Soviet story

a následnou diskusi

Podrobný program, seznam přednášejících a témata jejich příspěvků naleznete aktualizované na webových stránkách www.mladidemokrate.cz

Konference se uskuteční **28. února 2012 od 9:00** hodin v **Hlavním sále Senátu Parlamentu České republiky**, Valdštejnské náměstí 17/4, Praha 1.

Svou **účast potvrďte nejpozději do 24. února 2012** na emailové adrese info@mladidemokrate.cz

BUDOUCNOST MÁTE VE SVÝCH RUKOU!

Jsme sdružení liberálně a konzervativně uvažujících mladých lidí, kterým není lhostejný další vývoj v této zemi. Chceme se aktivně podílet na směřování politiky, vzdělávat a podporovat **zájem mladých lidí na správě věcí veřejných** a pozvednout tak úroveň zdejší občanské společnosti. Zastáváme tradiční hodnoty jakými jsou **demokratický právní stát, svoboda jednotlivce a tržní hospodářství.**